



## Jan Gunnar Bøe

### Leder av Kontrollkomiteen

Kan du skrive noen ord om deg selv – sa han Oddbjørn. Jeg tenkte du skulle være månedens pensjonistportrett! Du e grei du Oddbjørn – akkurat som om det skulle være så enkelt. Her er det mange "feller" å falle i: Selvskryt og dårlig hukommelse er vel de minste. Men så er det dette med å ta en utfordring, det har jeg alltid likt. Jeg bestemte meg for å skrive en liten "reiseskildring", for livet har tross alt vært en reise, med korte og lengre stopp på gode og mindre gode reisemål og stoppesteder.

Reisen begynte på Dalekvam (VM og OL gensere), en liten innstengt bygd ca. 5 mil fra Bergen. Der bestemt en liten tass seg for å komme ut og møte verden, i en slik hast at det, ifølge pålitelige kilder som var til stede, skjedde i en seng på bestemor sitt soverom. Så gikk reisen videre til Voss (ekstremспортbygda), der jeg fikk en god og lærerik oppvekst på en bondegård. Det har vel preget resten av livet mitt, du må arbeide for å oppnå noe, ingen ting kommer gratis.

Neste stoppested var Bergen, en kjempeby med kjempefolk, men som ikke alltid var like snille mot en bondegutt som snakket bredt landsmål. Men det var en lærdom i det og. Etter endt nødvendig skoletid prøvde jeg å finne ut hva jeg skulle bli her i livet. Og det var ikke lett, det ble flere forsøk: en del måneder til sjøs fristet nok til gjentakelse, men lokket av en kamerat ble jeg aspirant hos NSB, hoppet derfra til truckfører på Hansa Bryggeri, og lagerarbeider på en lokal byggeribedrift.

Så kom innkalling til militærtjeneste, og det var en reise jeg ikke kunne velge selv. Jeg havnet i sjøforsvaret, via rekruttskole på Madla kom jeg inn på MP-skolen på Haakonsværn. I tjenestetiden havnet jeg i Harstad og Trondenes Fort, en ny god periode i livet. Her kjørte vi patrulje sammen med sivilt politi. Og jeg møtte flotte og dyktige politifolk, lærte mye, og var ikke i tvil: Jeg skulle bli politi!



*Tegning av meg i vekteruniform i forbindelse med Bergen politidistrikt sitt 300 års jubileum. Fikk den som anerkjennelse for god jobb*

I 1972 sto jeg så på et nytt stoppested, klar til å begynne som aspirant ved Bergen politikammer. Det ble et år som har preget meg resten av livet, og gjorde meg trygg på at dette var det jeg ville jobbe med.

Politiskolen ble neste stoppested, med et år blandet med god lærdom, samhold og gode kolleger. Alt var nytt, hver dag var preget av ny kunnskap, læring og ikke minst mestring. Det var mye "ups and downs", en bratt lærecurve, men en god følelse den dagen en sto der med eksamenspapirene i hånden og hadde klart det.



*Litt artig bilde. Jeg var på jobb i forbindelse med stenging i Bergen sentrum. Ble så lei av alle som spurte om bare **de** kunne få kjøre, så jeg fikk veg-etaten til å lage et ekstraskilt der det står «gjelder også deg» (Nederste skiltet på bildet).*

Så gikk turen videre til Vika politistasjon, et relativt tøft tjenestested der ikke en eneste vakt var lik. Nattklubber, Vestbanestasjonen, Rådhusstrøket, Slottsparken, ambassader og ikke minst vestkantborgere gjorde at vaktene ble både innholdsrike og lærerike. Jeg møtte mange gode og dyktige kolleger som hadde lang erfaring. I perioder fortsatte nok den bratte læringskurven, men det ga også gode erfaringer som kom godt med i resten av tjenestetiden.

Men så bar det av gårde igjen, turen gikk videre, og på slutten av 70-taller havnet jeg i Hammerfest, relativt langt fra hovedstaden. Her hadde en ikke all verden av ressurser, det var vanlig at en måtte klare det meste selv. En helt ny situasjon, der en ofte var avhengig av at gode kolleger stilte opp (noen ganger i fritiden), og i noen tilfeller fikk vi også hjelp av byens innbyggere.

Men det ble ikke Hammerfest heller, selv om både sted og folk fristet. Etter at vikariatet var over, gikk reisen til Bergen, tilbake til der jeg begynte. Livssituasjonen var endret, familien hadde økt og det var mange hensyn som måtte tas. Jeg fikk tre flotte jenter, og måtte dele både tid og ansvar mellom jobb og familie. I perioder ble det veldig hektisk, men med en flott kone kom vi i mål der og.

Selv om det (kanskje) ikke var meningen, ble Bergen siste stoppested på reisen, og jeg har ikke angret. Bergen by er «nokke for seg sjøl», og det er i sannhet bergensere også. Her fikk en alle muligheter til å bestige de høyeste topper, men også til å falle ned i de dypeste daler. Jeg har vært begge steder – og – er det ikke det som gjør livet som politi så fascinerende?

Jeg har alltid synes det har vært kjekt å lære noe nytt, prøve nye områder, utfordre seg selv og ikke minst ta nye steg. Så jeg søkte meg til nye tjenesteder, ville prøve noe nytt og få mest mulig ut av det. Jeg har jobbet på orden, i UP, kjørt MC, vært på en liten utestasjon med kombinerttjeneste, jobbet som saksbehandler på personalavdelingen, krimvakten, etterforsker på person- og voldsavsnittet og trafikkavdelingen. Og innimellom dette fikk jeg være med på Altaaksjonen og ikke minst flere måneder i Lillehammer under OL. Er det rart jeg alltid sier at jeg har hatt et rikt og godt liv i politiet? Og selvsagt, det klassiske spørsmålet: Hvis du fikk muligheten, ville du gjort det samme opp igjen? Svaret er nok ja, som dere sikkert har forstått.



*Kaffepause på garden*

Innimellom alt dette, har jeg også vært sterkt engasjert i tillitsmannsarbeid. Få ting er vel mer givende enn å stille opp for kolleger og venner, være bufferen mellom ledelse og ansatte, jobbe for gode løsninger. Jeg var så heldig at jeg fikk være formann i Bergen Politilag i 9 år, satt i representantskapet og forbundsstyret i Norsk Politiforbund og har hatt en rekke andre tillitsverv. Jeg fikk også muligheten til å delta aktivt i fusjonsprosessen mellom NPF og LEL, var med på oppstarten av PF. Det var en utrolig viktig og riktig avgjørelse, og brakte fagforeningen videre for alle i etaten! Men det helt klart viktigste vervet jeg hadde, var 4 år som tjenestemannsrepresentant i sentralt tilsettingsråd. Der fikk jeg anledning til å snakke medlemmets sak, i mange forskjellige saker. Med god forberedelse og engasjement kunne en noen ganger påvirke i "riktig" retning, og dermed utgjøre en forskjell.

Når jeg så ble pensjonist i 2010 synes jeg at det var både riktig og viktig å engasjere seg i Politiets Pensjonistforbund. Så jeg meldte med "ledig på markedet", og ble spurt av valgkomiteen om jeg kunne tenke meg å bli leder av lokallaget i Bergen og Hordaland. Og dermed har jeg vært leder av PPF i Bergen og Hordaland siden jeg ble pensjonist. Det er givende, du møter gamle kolleger og venner, og du får en mulighet til å gjøre en innsats. Sammen med et godt styre jobber vi aktivt for medlemmene, vi arrangerer medlemsmøter, turer og samlinger til glede for alle.

Jeg har vært med på alle landsmøter i PPF etter at jeg ble pensjonist, og lokallaget fremmet meg så som kandidat til Kontrollnemda i Politiets Pensjonistforbund. Et viktig tillitsvalgtorgan i foreningslivet, så jeg sa ja. Nå er jeg leder i nemda. Dermed har jeg fått muligheter til å være med sentralt, og det å oppleve at en kan brukes fortsatt, er en god følelse. Det er jo ofte slik at selv om "best før" datoen nok er passert, så er det viktig å få med seg resten av teksten: "ikke dårlig etter".

40 år som polititjenestemann har vært en god tid. Det er nok mange meninger om politiet, det skulle bare mangle, det er den eneste etaten som i fredstid har anledning til å bruke fysisk makt overfor egne borgere. Og hvis ikke det skulle avstedkomme meningsutveksling, så vet ikke jeg. Men i all hovedsak så har yrket betydd å hjelpe mennesker, ofte mennesker i dype traumer, kanskje i den vanskeligste situasjonen de noen gang har vært i. Og i noen tilfeller håper jeg at min del av jobben vært med på at saken fikk en god utgang, og det føles godt.



*No har me ein god pensjonisttilværelse*

Så kan en jo selvsagt stå på endestasjonen, se tilbake på reisen, og føle at det har vært en god reise, med mange gode opplevelser. Og av til tenkte; kanskje den burde vart lenger? Nei, nei, alt til sin tid. Vi har i dag et politikorps som i all hovedsak består av dyktige kvinner og menn, og som er i stand til å sørge for at politiet gjør akkurat det politiet skal gjøre – nemlig hjelpe mennesker som er kommet i en vanskelig situasjon.